

UZASADNIENIE

Powódka K. C. wniósł pozew przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W. domagając się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 3.389,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 9 marca 2017 r., w sprawie o sygn. akt IV GNc 66/17, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku nakazał, żeby pozwany (...) S.A. w W. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił powodowi kwotę 3.389,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od 9 września 2014 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami sądowymi w kwocie 43 zł oraz kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 917 zł albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2018 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IV GC 680/17, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. C. kwotę 3.389,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 września 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.721,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, Sąd Rejonowy podał, że ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy, których autentyczność nie była przez strony kwestionowana.

W dniu 29 czerwca 2014 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) stanowiący własność W. P.. Szkoda została zgłoszona pozwanemu w ramach Obowiązkowego Ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. W dniu 19 lipca 2014 roku pozwany ustalił, że szkoda w pojeździe poszkodowanej stanowi szkodę całkowitą. Odszkodowanie zostało ustalone przez pozwanego na kwotę 1.800 zł i wypłacone poszkodowanej w dniu 1 października 2014 roku. W okresie od 29 czerwca 2014 roku do 6 sierpnia 2014 roku poszkodowana korzystała z samochodu zastępczego marki R. (...) wynajętego przez powoda na podstawie umowy najmu z dnia 29 czerwca 2014 roku. W dniu 7 sierpnia 2014 roku powód wystawił fakturę VAT o numerze (...) na kwotę 8.605,08 zł za najem pojazdu zastępczego oraz podstawienie i odbiór tego samochodu. Z tej kwoty pozwany uiszczył 4.132,80 zł. Umową przelewu wierzytelności z dnia 29 czerwca 2014 roku poszkodowana przeniosła na powoda wierzytelność z tytułu szkody powstałej na skutek zdarzenia z tego samego dnia.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność czasu niezbędnego do wykonania naprawy pojazdu, ponieważ okoliczności, które miały zostać wykazane tym dowodem nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zdaniem Sądu Rejonowego zarzuty pozwanego są niezasadne. W ocenie Sądu za niezasadny należało przede wszystkim uznać zarzut pozwanego dotyczący długości trwania najmu pojazdu zastępczego. Pozwany samodzielnie ustalił czas trwania najmu pojazdu na 28 dni w żaden sposób nie uzasadniając jednak tego okresu. Tymczasem poszkodowana korzystała z pojazdu zastępczego w tym czasie, kiedy nie mogła korzystać z własnego samochodu. W pojeździe powstała bowiem szkoda całkowita i poszkodowana nie mogła korzystać ze swojego samochodu. Poszkodowana korzystała przy tym z pojazdu zastępczego tylko przez ponad miesiąc. Nie może zatem zgodzić się z zarzutem pozwanego, że koszty najmu pojazdu zastępczego za okres przewyższający 28 dni nie mają związku ze zdarzeniem z dnia 29 czerwca 2014 roku. Poszkodowana w czasie wskazanym przez pozwanego nie otrzymała od niego należnego jej i ustalonego już przez pozwanego odszkodowania. Nie mogła, zatem zorganizować zakupu innego

samochodu skoro nie otrzymała jeszcze środków finansowych i nie wiedziała, jaka będzie wysokość odszkodowania. Poszkodowana nie powinna ponosić negatywnych konsekwencji nieprawidłowego zachowania sprawcy szkody, który swoim zachowaniem doprowadził do powstania znacznych niedogodności u poszkodowanej. W ocenie Sądu Rejonowego brak jakichkolwiek podstaw zarówno społecznych jak i prawnych, aby uznać, że poszkodowany powinien troszczyć się o interes dłużnika i sprawcy szkody z powodu, którego zachowanie ponosi dolegliwości w tym często niepoliczalne i niewymierne finansowo konsekwencje zdarzenia drogowego, takie jak dyskomfort psychiczny i strata czasu potrzebnego do likwidacji szkody. Skoro przez swoje działanie dłużnik doprowadził do zdarzenia drogowego to powinien ponieść konsekwencje finansowe swojego zachowania. Ubezpieczając sprawcę szkody pozwany wziął na siebie odpowiedzialność za szkodę, którą dłużnik spowodował. Zdaniem Sądu Rejonowego brak jest jakichkolwiek przesłanek, aby traktować pozwanego inaczej jak samego sprawcę szkody oraz wymagać od poszkodowanego szczególnej troski o majątek pozwanego. Pozwany prowadzi zarobkową działalność ubezpieczeniową i musi się liczyć z konsekwencjami ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany powinien, zatem wypłacić poszkodowanej odszkodowanie tak szybko jak tylko było to możliwe. Z nieznanymi przyczynami pozwany jednak tego nie uczynił. Takie zachowanie pozwanego należy uznać za brak należytej staranności określonych w art. 355 § 2 k.c. Konsekwencje zaniechania podjęcia działań przez pozwanego nie mogą jednak obciążać poszkodowanej. Poszkodowana nie miała środków na zakup nowego pojazdu. I nie wiedziała również, jakie otrzyma środki. Nie można, więc wymagać od poszkodowanej, aby nabyła nowy samochód w sytuacji, kiedy nie miała pokrycia finansowego tego zakupu. Z powodu zaniechania swoich obowiązków przez pozwanego poszkodowana nie miała możliwości podjęcia racjonalnej decyzji. To pozwany zdecydował się wstrzymać wypłatę odszkodowania pomimo tego, że okoliczności sprawy nie stały na przeszkodzie wypłacie odszkodowania w terminie umożliwiającym poszkodowanej szybsze dokonanie zakupu innego pojazdu lub naprawę uszkodzonego samochodu.

Zdaniem Sądu Rejonowego za niezasadny należało uznać także zarzut pozwanego dotyczący wysokości stawki za najem pojazdu. Stawka stosowana przez powoda nie przekracza granic wynikających z reguł rynkowych wynikających z zasady swobody umów określonej w art. 353 k.c. Sąd uznał, że przyjęta przez strony umowy najmu wysokość stawki za dzień najmu nie budzi wątpliwości albowiem odpowiada wartości funkcjonujących na rynku stawek. Skoro strony umowy najmu zastosowały taką stawkę jak zawarta w umowie najmu to znaczy że na terenie województwa (...) taka stawka jest stosowana. Wbrew twierdzeniom pozwanego stawka zastosowana przez powoda nie odbiega od stawek stosowanych przez inne podmioty wynajmujące pojazdy. Pozwany przedstawił oferty najmu pojazdów od różnych przedsiębiorców. Również powód przedstawił takie oferty innych wypożyczalni. Z porównania tych ofert wynika, że stawka za dzień najmu zastosowana przez powoda mieści się w stawkach stosowanych przez inne wypożyczalnie. Za nielogiczny Sąd także uznał zarzut pozwanego wyeliminowania z porównania wypożyczalni pojazdów o charakterze ogólnopolskim. Z istoty rzeczy wypożyczalnie te działają na obszarze całego kraju a więc również w G., G. i S.

Sąd I instancji uznał zatem, że pozwany powinien zwrócić powodowi koszty za faktyczny czas trwania najmu pojazdu zastępczego zgodnie z żądaniem powoda za 38 dni najmu i według stawki 150 złotych netto za dzień najmu.

Za niezasadny Sąd Rejonowy uznał zarzut pozwanego dotyczący bezpodstawności żądania zapłaty przez powoda za dostarczenie i odbiór samochodu zastępczego do i z miejsca zamieszkania poszkodowanej. Nie można od poszkodowanej, jako od konsumenta wymagać, aby poszukiwała oferty najmu pojazdu jak najbliższej swojego miejsca zamieszkania skoro przedstawiono jej ofertę najmu pojazdu, która była dla niej wygodna. Stawki za dostarczenie pojazdu zastępczego do miejsca zamieszkania nie odbiegają przy tym od stawek stosowanych przez inne wypożyczalnie i nie są wygórowane.

Koszt najmu pojazdu zastępczego za 38 dni wyniósł 7.011 zł, a koszt podstawienia i odbioru pojazdu wyniósł 511,07 zł. Po odliczeniu kwoty 4.132,08 zł uiszczony przez pozwanego pozostaje do zapłaty kwota 3.389,27 zł, którą Sąd Rejonowy zasądził w punkcie 1-szym wyroku na podstawie art. 805 § 1 i 2 k.c., art. 822 k.c., art. 361 k.c., art. 481 § 1 k.c., oraz na podstawie art. 13 ust. 2 i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o Ubezpieczeniach Obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na mocy art. 98 kpc i art. 108 § 1 kpc uznając pozwanego za stronę przegrywającą sprawę w całości.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana, zaskarżając go w części, tj. w zakresie punktu I. wyroku co do kwoty 1.913,27 zł oraz w zakresie punktu II. w części dotyczącej zasądzonych kosztów procesu, zarzucając sądowi I instancji:

1. naruszenie art. 232 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. mające wpływ na wynik sprawy, poprzez bezpodstawne przyjęcie, że powód udowodnił zasadność obciążenia poszkodowanego kosztami podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego mimo, iż poszkodowana ani powód nie wskazali by koszt ten był ekonomicznie zasadny i konieczny do poniesienia w związku ze zdarzeniem z dnia 29.06.2014 r. w G., a nadto poszkodowana potwierdziła, iż nie interesowała się kosztami najmu pojazdu i kosztami dodatkowymi do tej usługi oraz jej nie weryfikowała,

2. naruszenie art. 232 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. mające wpływ na wynik sprawy, poprzez bezpodstawne przyjęcie, że powód udowodnił zasadność obciążenia poszkodowanego stawką dobową za najem pojazdu zastępczego w wysokości 150 zł netto, powołując się jedynie na oferty trzech wypożyczalni o charakterze ogólnopolskim funkcjonujących także w T. (...), jednakże jedynie w obrębie lotniska, a także pomijając fakt, iż wypożyczalnia powoda funkcjonuje na odrębnym runku w województwie (...),

3. naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego ds. rzeczoznawstwa samochodowego na okoliczność średniej stawki za dobę najmu pojazdu podobnej klasy co uszkodzony F. (...), podczas gdy była to okoliczność sporna między stronami, a dowody w postaci cenników najmu z okolic miejsca zamieszkania poszkodowanej i miejsca zdarzenia zostały przez Sąd całkowicie pominięte,

4. naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mające wpływ na wynik sprawy, polegające na przekroczeniu przez sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, wyrażające się w braku wszechstronnej oceny materiału dowodowego, polegającym na pominięciu okoliczności, iż poszkodowana mieszkała w S. w województwie (...), a najęła pojazd zastępczy z A. w województwie (...), oddalonej od miejsca zamieszkania poszkodowanej o 432 km,

5. naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mające wpływ na wynik sprawy, polegające na przekroczeniu przez sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, wyrażające się w tym, iż Sąd uznał stawki wypożyczalni ogólnopolskich za właściwe dla ustalenia stawek występujących na rynku trójmiejskim, choć wypożyczalnie te skierowane są głównie dla klientów zagranicznych,

6. naruszenie art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 354 § 2 k.c. polegające na błędnym uznaniu, iż koszt w postaci podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą z dnia 29.06.2014 r., podczas gdy koszt taki mieści się w ustalonej stawce najmu i nie musiałby być generowany, gdyby poszkodowana skorzystała z pojazdu oferowanego przez wypożyczalnię trójmiejskie,

7. naruszenie art. 354 § 2 k.c. wyrażające się w uznaniu, iż stawka za najem pojazdu w wysokości ustalonej przez powoda oraz koszty dodatkowe z usługą najmu związane ustalone przez strony są dla pozwanego wiążące i nie naruszają obowiązku współpracy wierzyciela z dłużnikiem,

8. naruszenie art. 5 k.c., polegające na wydaniu orzeczenia naruszającego zasady współżycia społecznego, w szczególności zasadę słuszności, oraz sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa do odszkodowania, skutkujące przyznaniem powodowi odszkodowania w kwocie przekraczającej wartość rzeczywiście poniesionej przez poszkodowanego szkody, prowadzące do bezpodstawnego wzbogacenia powoda.

W oparciu o powyższe zarzuty, pozwany wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 1.913,27 zł wraz z odsetkami od dnia 9.09.2014 r. do dnia 31.12.2015 r. i od 1.01.2016 r. do dnia zapłaty,

- zmianę rozstrzygnięcia Sądu I instancji co do kosztów procesu oraz obciążenie stron kosztami proporcjonalnie do wygranej,
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania i zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych za postępowanie apelacyjne, względnie
- uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kosztów za instancję odwoławczą.

W odpowiedzi na apelację, powód wniósł o:

- oddalenie apelacji w całości jako bezzasadnej,
- zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania w drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako zasadna, zasługiwała na uwzględnienie w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd uchybił przepisom art. 233 § 1 k.p.c. i art. 232 k.p.c., uznając żądanie powoda za uzasadnione w całości. Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie potwierdza zasadności całego roszczenia strony powodowej.

Zdaniem Sądu II instancji, za nieuzasadnione należało uznać za odszkodowanie w zakresie kosztów podstawienia i odbioru samochodu zastępczego oraz stawki zastosowanej przez stronę powodową.

W pierwszej kolejności, przypomnieć należy, że zgodnie z przepisem art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego szczegółowo wyjaśniono, że wynikające z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 t.j.) reguły dotyczące odpowiedzialności ubezpieczyciela odpowiadającego wobec poszkodowanego w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdów przewidują zasadę pełnego odszkodowania ubezpieczyciela w granicach adekwatnego związku przyczynowego – z ograniczeniem jedynie kwotowym do przewidzianej sumy gwarancyjnej – nie zaś tylko do określonych roszczeń mających naprawić jedynie bezpośrednie skutki zdarzenia szkodzącego (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r., III CZP 75/11, OSNC 2012, nr 7-8, poz. 81).

Powszechnie akceptowany jest też pogląd, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11).

Podkreślić jednak należy, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje wyłącznie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego. Żądanie odszkodowania ograniczone jest zatem przesłanką „normalnych następstw”.

Wobec czego strona powodowa była zobligowana do udowodnienia, iż najem pojazdu zastępczego z wypożyczalni znajdującej się na terenie innego województwa był uzasadniony, a nadto, że stawka w wysokości 150 zł netto za dobę najmu jest stawką rynkową.

Sąd Okręgowy uznał, że twierdzenia powoda nie mogły zostać uznane za wystarczające do uwzględnienia powództwa.

Powód nie przedstawił przekonującego dowodu na okoliczność konieczności najmu pojazdu z wypożyczalni znajdującej się w znacznej odległości od miejsca zamieszkania poszkodowanej. Samo zaś twierdzenie, że poszkodowany może dokonać dowolnego wyboru wypożyczalni, nie oznacza, iż należy mu być zwrot kosztów za dokonany wybór. W sprawie zaś jest bezsporne, iż poszkodowana mieszka w S.. Samochód został zaś jej podstawiony z G.. Odległość pomiędzy tymi miejscowościami jest znaczna. Niewątpliwie istnieje możliwość skorzystania z wypożyczalni znajdującej się bliżej miejsca zamieszkania poszkodowanej. Powód nie przedstawił żadnych okoliczności, które mogłyby być podstawą do uznania, iż rzeczywiście istniała konieczność wyboru wypożyczalni powoda. Tym bardziej, że sama poszkodowana zeznała (k. 174-175), iż nie poszukiwała wypożyczalni, ale przedstawiciel powoda złożył jej na miejscu kolizji ofertę najmu. Stwierdzić zatem trzeba, że poszkodowana nie podjęła żadnych działań mających na celu zminimalizowanie wysokości szkody. Zestawiając to z faktem, że powód oferuje jedne z wyższych cen najmu pojazdu zastępczego, oraz nie udziela obniżki ceny za dłuższy okres najmu, uznać należy to za zachowanie nieusprawiedliwione.

Wbrew odmiennym twierdzeniom powoda, także fakt, że powód reprezentuje wypożyczalnię ogólnopolską nie pozostaje bez znaczenia dla oceny jego roszczenia. Powszechnie znana jest bowiem okoliczność, iż tego rodzaju wypożyczalnie oferują najwyższe ceny. Lokalne wypożyczalnie są zaś znacznie tańsze. Biorąc więc pod uwagę, że poszkodowana mogła skorzystać z wypożyczalni znajdującej się w jej miejscu zamieszkania, pozwala to na uznanie, iż żądanie powoda przekracza przeciętne stawki obowiązujące na rynku lokalnym, a w konsekwencji jego oferta nie stanowi celowego wydatku na usunięcie szkody. Jest ona bowiem znacznie zawyżona.

Sąd Okręgowy miał też na uwadze, że również strona pozwana przedłożyła cenniki z wypożyczalni. Sąd Rejonowy zaś bezpodstawnie uwzględnił jedynie cenniki złożone przez powoda. Tego rodzaju postępowanie nie może znaleźć akceptacji Sądu. Biorąc bowiem pod uwagę, że Sąd uznał za wiarygodne cenniki przedłożone do sprawy przez jedną ze stron, obliuguje ten Sąd do uwzględnienia również cenników złożonych przez drugą stronę. Brak jest bowiem podstaw do uznania, że którekolwiek z nich są niewiarygodne, skoro pochodzą z tego samego źródła – internetu, a więc stanowią odzwierciedlenie propozycji wypożyczalni. Skoro zaś obie strony przedłożyły cenniki, które zawierają skrajnie różne oferty, rolą Sądu Rejonowego było ustalenie jaka faktycznie obowiązuje stawka rynkowa za najem pojazdu zastępczego. Sąd jednak zaniechał wyważenia dowodów złożonych przez obie strony, ale dał wiarę wyłącznie stronie powodowej.

Sąd Okręgowy podziela również stanowisko skarżącego, iż w realiach niniejszej sprawy, nieusprawiedliwionym pozostaje obciążenie pozwanego zakładu ubezpieczeń kosztami podstawienia samochodu zastępczego. Jak już wyżej zostało zaznaczone, poszkodowana mogła skorzystać z wypożyczalni pojazdów zastępczych znajdujących się bliżej jej miejsca zamieszkania. Skoro jednak poszkodowana zrezygnowała z dokonania takiego wyboru, powód musi ponieść koszt nieuzasadnionych wydatków związanych z likwidacją szkody. Zakład ubezpieczeń nie ma bowiem obowiązku zwracać wszystkich kosztów poniesionych przez poszkodowanego, ale jedynie tych celowych i usprawiedliwionych. Za takie nie mogą jednak zostać uznane koszty podstawienia samochodu. Są one zbędne i nienależne stronie powodowej.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że żądanie zapłaty kwoty 511,07 zł są nieuzasadnione.

Przechodząc do stawki dobowej najmu pojazdu zastępczego, Sąd Okręgowy miał na uwadze, iż ostatecznie pozwany uznał w apelacji kwotę 120 zł netto jako odpowiadającą stawce rynkowej za najem pojazdu. Uwzględniając fakt, że pozwany uznał kwotę 120 zł netto, jako odpowiednią za najem pojazdu zastępczego, z którego korzystała pozwana, Sąd przyjął tą stawkę, jako wiążącą w niniejszej sprawie. Do tej wysokości kwota najmu była bowiem niesporna między stronami.

W rezultacie powyższych rozważań, Sąd II instancji zweryfikował zaskarżone orzeczenie Sądu Rejonowego w ten sposób, że nie uwzględnił roszczenia powoda co do kwoty 511,07 zł stanowiącej równowartość podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego oraz kwoty 964,93 zł stanowiącej różnicę pomiędzy stawką 150 zł a 120 zł netto. W konsekwencji czego Sąd Okręgowy uznał żądanie powoda za uzasadnione co do kwoty 1.476,00 zł

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił wyrok w ten sposób, że w pkt I. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.476 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 września 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz w pkt II. ustalił, że pozwany ponosi koszty procesu w wysokości 44 %, a powódka w wysokości 56 % i pozostawił ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania za instancję odwoławczą Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265 t.j.), zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 546 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.